

De grote kamer was al aardig opgewarmd en nadat ze een paar keer over haar armen had gewreven, opende ze de zak. Daarin vond ze een houten kist met op de deksel vreemde tekens. Ze leken op geen enkele wijze op letters die ze kende en straalden een soort energie uit die haar bang maakte.

Nadat ze een tijdje naar de kist had zitten staren, won haar nieuwsgierigheid het van de angst en maakte ze de sluiting open.

Op de bodem van de kist lag het vreemdste wat ze ooit had gezien. Op een laag stro lag roerloos een groen wezentje; het leek te slapen. Het was niet veel groter dan haar hand. De kop met lange spitse oren had de vorm van die van een hagedis, maar het lijf was vrij menselijk. De handen telden elk vier vingers die in verhouding veel langer waren dan de onze, met daaraan nagels die meer leken op de klauwen van een roofvogel. De voeten waren niet te zien, want het wezen droeg een vreemd soort laarzen. Eigenlijk was het helemaal vrij menselijk gekleed.

Nadat ze er een tijdje verwonderd naar had zitten staren, opende het knipperend zijn ogen en kwam langzaam overeind. Het wezentje staarde Gisela aan en zij staarde het met wijd opengesperde ogen van verbazing ook aan.

‘Nou, gaan we elkaar nog lang aan staan staren of ga je me vertellen wie je bent? Je ziet er in ieder geval niet uit als een van ... hen. Iets lieflijker, zeg maar.’

Met stomheid geslagen mompelde Gisela wat onverstaanbaars. Het groene wezentje krabde zich bedenkelijk achter een van zijn lange puntoren.

‘Ik dacht dat ik alle talen kende, maar hier versta ik niets van.’

‘Oh jawel, ik versta je wel!’ sprak Gisela uiteindelijk. ‘Maar je moet begrijpen dat ik zoiets als jij nog nooit heb gezien, laat staan dat ik ermee gesproken heb.’

‘Ik ben niet “zoiets”, ik ben een Glob! Uit Globland, wel te verstaan! Een land dat moeilijk te vinden is en waar een mens nog nooit geweest is.’

‘Globland?’ vroeg ze, ‘daar heb ik nog nooit van gehoord. Komen daar de Noormannen vandaan die moorden en plunderen?’

‘Nee, nee, nee. Die komen weer ergens anders vandaan. Ik ben in hun land gevangengenomen en ze namen me mee hiernaartoe.’

Waarom weet ik niet. In Globland bestaat zoiets als moorden en plunderen niet.'

'Dat lijkt me dan een prachtig land.' Gisela voelde tranen opkomen, terwijl ze aan haar geliefde Gerold dacht. Ze vroeg zich af of hij nog leefde.

De Glob hield zijn hoofd ietwat scheef en vroeg: 'Mag ik vragen wat er is? Je lijkt opeens zo triest.'

'Het is mijn man, Gerold. Hij vecht nu tegen de mannen die je hier hebben gebracht.'

'Oh.' De Glob keek omlaag en draaide wat met zijn voeten.

'Waarom "oh"? Dat klinkt alsof je iets weet!'

'Het zit zo. Als je man daar vocht, vrees ik het ergste. De ruiter die me meebracht, was een boodschapper. Hij zou me naar een ander legioen brengen, ten oosten van dit moeras.'

Vol afschuw keek Gisela hem aan. 'Ten oosten? Dan zijn ze vlakbij! Dan zijn we zo goed als omsingeld! En Gerold, hoe...?' Overmand door emoties sloeg ze haar hand voor de mond en staarde ze in het haardvuur, terwijl ze weer tranen op voelde komen.

De Glob keek wat ongemakkelijk om zich heen en begon daarna naar iets te zoeken in de binnenzak van zijn jas. Uiteindelijk haalde hij een opgerold perkament tevoorschijn.

'Pardon. Vrouwe...?'

Ze keek hem met betraande ogen aan.

'Uw naam? Vrouwe...'

'Gisela. Gisela van Soham heet ik', sprak ze uiteindelijk met bedroefde stem.

'Gisela, aangenaam. Ik ben Takbreker. Takbreker van ... eh ... Globland.' De Glob maakte een soort buiging.

Er verscheen een flauwe glimlach op het gezicht van Gisela. 'Aangenaam kennis te maken, Takbreker van Globland. Wat een merkwaardige naam.' Ook al zat ze, toch maakte ze een soort van buiging.

De Glob hield het perkament omhoog dat hij zojuist uit zijn binnenzak had gehaald.

'Beste Gisela, ik zie dat je verdriet hebt, maar ik heb je hulp nodig en er is haast bij. Maar misschien dat ik jou ook kan helpen.'

'Hoe kun je me helpen? Door mijn Gerold terug te vinden?'

De Glob schudde wat bedroefd zijn hoofd. 'Nee, dat helaas niet. Maar ik kan je hier vandaan halen.'

'Mij hier vandaan halen?' Gisela glimlachte wat sarcastisch. 'Hoe ga je dat doen? Met een leger van ... ehm ... wat was het ... Globben?'

'Nee, we hebben geen legers. Zoals ik al zei – Globben doen niet aan oorlog en vechten. Nee, ik kan je meenemen naar Globland.'

'Naar Globland? Maar je vertelde net dat dat ver hiervandaan ligt!'

'Ik zei dat het moeilijk te vinden is. Maar wat moeilijk te vinden is, hoeft niet ver weg te zijn. Je moet alleen weten hoe er te komen.'

'En als ik daar ben, kan ik zeker niet meer terug? Zo gaat dat altijd met dat soort plekken in verhalen die ik ken.'

'Dat is juist', knikte de Glob. 'Maar ik denk dat het dát wordt of in de handen vallen van de Vikingen. Kijk maar eens uit het raam.'

Gisela liep naar het raam en staarde naar buiten. Ondanks de mist zag ze in de verte het maanlicht weerkaatsen op de helmen van vele ruiters.

'Ze zijn hier!' riep ze verschrikt.

'Jazeker, we moeten nu gaan.'

'Waarheen? Wat moet ik doen?'

'Niet veel', antwoordde de Glob. 'Maar er zijn een paar essentiële ingrediënten die we snel moeten vinden. Zout, water en maanlicht. En een holle boom. Groot genoeg, zodat jij erin past.'

'Ik weet er een', antwoordde Gisela, 'Er staat er een niet ver achter het huis.'

'Dat is mooi. Nu nog een kom water met wat zout. En snel, want de ruiters komen rap dichterbij.'

Gisela liet Hawise een kom water halen en vullen met wat zout.

'Mooi,' zei Takbreker, 'neem deze mee naar de holle boom. Ik loop met je mee.' De Glob haalde uit het stro een staf en stapte uit de houten kist.

'Takbreker, hoe zit het met Hawise?' Terwijl ze de deur uit wilden lopen, zag Gisela Hawise verbouwereerd in de huiskamer staan.

'We kunnen haar toch niet achterlaten? Ze zal in de handen vallen van die barbaren, ze zullen...'

'Helaas', onderbrak de Glob haar. 'Jij hebt mijn leven gered en laten zien hoeveel je om dieren geeft door het paard te redden. Ik